

Tu miręs, taip?

Turėtum būti. Tai vienintelis logiškas paaiškinimas. Jeigu būtum gyvas, sugalvotum, kaip grįžti pas mane. Nebūtum manęs savo noru palikęs, suprasdamas, kad sunyksiu laukdama dieną po dienos, naktį po nakties bent kokio žodelio. Bet atėjo vienintelė žinutė — šeši žodžiai, kurių nesupratau, — ir stojo tylą. Niekada nemaniau, jog taip atsisveikinsime.

Pirmą vakarą, kai negrižai namo, įtikinėjau save, esą vakarieniam su klientu, vienu iš vertėvų, kurie, patikėję tau savo turtus, kad padidintum juos savo įgūdžiais, spaudė verstis per galvą ir įrodyti, jog esi vertas jų verslo. Arba galbūt palikai telefoną kabinete ir išsikrovė jo baterija. Kūriau pateisinimus, nors juk visada man paskambindavai, jei vėluodavai grįžti. Sėdėjau spokšodama į sieną, krūtinėje nerimastingai plazdėjo peteliškių spiečius, laukdamas džiaugsmo kibirkštis — visada ją pajusdavau, kai šypsodamasis įžengdavai pro duris. Bet tu taip ir negrižai.

Ir niekas nežinojo, kur pradingai.

Daug savaičių mano širdis tankiai suplakdavo nuo menkiausio krebždesio lauke. Melsdavausi, kad išgirsčiau, kaip kiši savo raktą į spyną. Dieną versdavau butą ieškodama, ką slėpei nuo manęs: kokią nors dingimo priežastį ar pateisinimą.

Turėjau tik vieną tavo žinutę, atėjusią prieš telefonui išsijungiant visam laikui:

Maniau, kad sugebėsiu pabėgti.

Klydau.

Ką visa tai reiškia? Nuo ko bėgai? Ką jie tau padarė?

Nuolat kartoju mintyse šiuos klausimus. Netariu balsu, nes skambėtų kaip beprotybė. Aš gal ir esu visokia, bet ne beprotė.

Kalbuosi su tavimi šitaip, lyg klausytumei, ir norėčiau sužinoti, ką manai, nes jei noriu tave surasti — ar bent jau išsiaiškinti, kas tau nutiko, — turėsiu kai ką nuveikti. Ir tau gali būti sunku tai suprasti.

O dabar stoviu ant bedugnės krašto, tvirtai į jį įsikibusi kojų pirštais, ir žvelgiu į prarają apačioje. Dar yra laiko atitraukti, nueiti sau, bet jei žengsiu paskutinį žingsnį, rizikuodama viskuo — tai bus stambiausias mano gyvenimo lošimas.

Kaip ten sakoma? „Šok ir augink sparnus krisdamas.“

Tikėkimės, sugebu skristi, nes mano planas sudėtingas ir pavojingas kaip stovėjimas ant tikro prarajos krašto. Dvejonėms nėra vietos. Kiekvienas žingsnis suplanuotas, į kiekvieną nenumatytą atvejį atsižvelgta. Negali nepavykti. Negaliu sau to leisti. O jeigu pavyks, gausiu atsakymus į klausimus, kurie kankina mane daug metų. Ar jie tave nužudė? Jeigu taip, kodėl? Gal per daug žinėjai? O gal turėjai dingti, iškeliauti kur nors, kad tavęs nerastų? Taip? Ar pabėgai, jog išgelbėtum mane?

Buvo klausimų ir pačiai sau.

Ar tikiu tuo, ką darau? Absoliučiai.

Ar man patinka tai, ką teko padaryti, kad pasiekčiau šį tašką? Ne.

Ar laužau kiekvieną man įskiepytą padorumo taisyklę... taisykles, kurios kadaise atrodė svarbios? Taip, tačiau kartais statyti tenka tiek daug, o nesėkmės padariniai tokie didžiuliai, kad tenka atsisakyti sąžinės.

Žinau tik viena — turiu surasti tave, Alesandrai. Gyvą ar mirusį, privalau išsiaiškinti, kas nutiko. Ir kažkas turės už tai atsakyti.

Girią perskrodė šautuvo pokštelėjimas, pabaidydamas paukščius iš medžių, ir Tomas Daglasas ėmė bėgti. Ne tolyn nuo garso, o jo link, iškėlęs abi rankas virš galvos delnais į priekį, tarsi pasiduodamas.

— Aš neginkluotas! — šaukė. — Esu policijos pareigūnas. Pasistenkime nurimti, gerai?

Nuo tos akimirkos viskas vyko tarsi sulėtintai: mergina nukreipia ginklą, vyras puola, norėdamas išmušti jį iš rankos, sprogimas, kai ginklas iššauna, veriantis skausmas krūtinėje, o paskui — tylą, ir pasaulis užgęsta.

Prislopintas garsas lėtai skverbėsi į Tomo ausis, o ant pilvo nusileido švelnus delnas.

— Tomai, mielas, pabusk. Tu sapnuoji.

Luiza.

Įtampa kūne atsileido supratus, kad jis ne Rivingtono miške. Ir niekas nelaiko nukreipęs į jį vamzdžio. Jis namie, patogioje lovoje, greta šilto žmonos kūno.

— Atleisk, jog pažadinau, — sukrankė Tomas.

— Nebūk kvailas. — Ji prisispaudė arčiau, apsikabino, vengdama liesti vis dar skaudamą žaizdą krūtinėje. — Nesistebiu, jog sapnuoji košmarus po to, kas nutiko. Negana to, dar nerimauji dėl Džeko.

— Gal elgiuosi juokingai. Pernelyg daug galvoju, kur tas mano prakeiktas brolis, bet šitaip nutilti jam nebūdinga. Juo lab dabar, kai buvau išeksponuotas visuose laikraščiuose.

Naujiena apie tai, kad buvo pašautas Didžiojo Mančesterio policijos detektyvas vyriausiasis inspektorius Tomas Daglasas, mirgėjo visose antraštėse ir žinių kanaluose. Tai nutiko daugiau kaip prieš dvi savaites, tačiau iš brolio Tomas nesulaukė jokios žinutės. Nė žodelio.

Luiza susiraukė.

— Suprantu tavo nusivylimą, kad Džekas nesusisiekė, bet juk niekada nežinai, kur jis ir ką veikia. Visada *tau* tenka laukti, kol paskambins, o abu žinome, koks jis nenuspėjamas.

— Teisybė. Suprantu, kodėl jis turi slapstytis, tačiau pati žinai, kaip jam rūpi šeima... matei per atostogas. Tai kodėl dabar tyli?

— Negaliu atsakyti, bet kas jau kas, o tu tikrai išsiaiškinsi. Tomas šyptelėjo.

— Neturiu už ko užsikabinti. Ir dar vadinu save detektyvu. Dabar tai skamba pašaipiai.

Luiza tvirčiau jį spustelėjo.

— Nurimk, Tomai. Dar tik kelios dienos, kai grįžai iš liginės, o Džeko potraukis slapstytis taip pat nepadedą ieškoti. Pamiegok, — sumurmėjo ji. — Vis tiek iki ryto nieko nenuveiksi.

Ji teisi, bet užmigti nepavyko. Tomas tyliai gulėjo ir suko galvą, kaip rasti brolių, keikė jį dėl maniakiško atsargumo. Jam niekaip nepavyko susisiekti su Džeku — šiam tikrai turėjo kažkas nutikti, jei taip visiškai išnyko. Tomas buvo taip įsitikinęs tuo, jog atsiprašė iš darbo ir prisitęsė atostogas, kad galėtų jo ieškoti.

Džeko praeitis buvo sudėtinga ir pavojinga: žmogus, pasodinęs galingiausią organizuotą Mančesterio nusikalstamą grupuotę, jautė nuolatinį pavojų, jog bus demaskuotas, nes už jo galvą buvo paskelbta premija.

Tomo brolis niekada neplanavo įsitraukti į nusikalstamą pasaulį, bet būdamas talentingas juodasis programišius mėgo įsilaužti į kompiuterių sistemas. Paauglystėje tai buvo jo hobis — neteisėtas, bet jis prisiekė niekada niekam nepakenkti. Tiesiog kuo sudėtingesnė apsauga, tuo didesnis iššūkis ir pasitenkinimas sistemą nulaužus.

Kai Džeko talentas patraukė nusikaltėlių dėmesį, jam teko rinktis: daryti, ką šie liepia, arba nukentės šeima. Per prievartą atsidūręs tamsiajame pasaulyje, jis matė tik vieną išeitį: kad ištrūktų iš gaujos gniaužtų ir išgelbėtų mylimus žmones, Džekas suvaidino savo mirtį katerio avarijoje.

Po kelerių metų sielvarto sugniuždytas Tomas sužinojo, jog brolis gyvas, bet ir toliau buvo skaudu, kad jie negali bendrauti kaip normali šeima. Brolis turėjo naują tapatybę, o jiems pasirodžius kartu tiesa greitai išaiškėtų. Nors Džeką kontroliavusios gaujos galvos jau buvo mirusios, dar liko žmonių, kurie kaltino Džeką padarius galą jų machinacijoms. Todėl Džekas vengė atvirauti. Geriau, jog Tomas nežinotų, kur jis gyvena, nes taip saugiau. Tačiau dabar slaptumas virto problema. Neįprastas brolio tylėjimas nieko gero nežadėjo, nes nors jiedu ir negalėjo dažnai pasimatyti, vis vien bendraudavo per Tomo nešiojamąjį kompiuterį. Džekas įsilaužė į jį prieš daugelį metų, perstumdė failus ir palikdavo užkoduotas žinutes, kad Tomas suprastų, jog brolis gyvas.

O pastarąsias dvi savaites iš Džeko Tomas negavo jokios žinios.

Paskutinį kartą brolis susisiekiė iš nepažįstamo numerio. Tipiškas Džeko elgesys. Tačiau žinia, kurią tada pranešė, nenudžiugino. Kaip įprastai Džekas naršė tamsiajame internete, ieškodamas kokių nors pokalbių apie save, ir tai, ką nugirdo, vertė sunerimti. Tomui jis nieko nepasakojo, tik užsiminė, kad kuriam laikui su šeima atsijungs nuo tinklų... bet pažadėjo susisiekti.

Kai brolis pažadą sulaužė, Tomas ieškojo būdo, kaip pramušti tylos sieną.

Jis gulėjo ramiai, narstė kiekvieną galimą žingsnį, kol Luiza vėl sukrutėjo.

— Vis dar negali užmigti? — paklausė pasiversdama prie jo ir uždėdama ranką ant strėnų.

Tomas nusišypsojo.

— Taip. Noriu paprašyti paslaugos. Kaip manai, ar galėtum paklausinėti, kiek čia Keitės kaltės? Žinau, daug prašau, bet jeigu paklausiu pats, galiu nesusitvardyti; tau bendrauti su ja sekasi daug geriau.

Išgirdo tylų juoką.

— Ji tavo buvusi žmona, Tomai. Vargu ar įmanoma likti neutraliam.

— Žinau, bet norėčiau, kad ji manęs taip nesiutintų.

— Pats supranti, kodėl Keitė taip elgiasi. Ji niekada neatleido tau už tai, jog nepasinaudojai galimybe ją susigrąžinti, kai vyrukas, dėl kurio tave paliko, pasirodė ne toks jau didelis laimikis, kaip tikėjosi. Keitei patinka tave bausti, bet nors ir kaip nemėgčiau šių išdaigų, ji yra Liusės mama, todėl stengiuosi bendrauti civilizuotai. Ką nori, kad pasakyčiau?

— Be to, kad ji — pikta ragana nuodingu liežuviu?.. — pamatęs Luizos išraišką, Tomas pakėlė ranką. — Atsiprašau, žinau, sutirštinau, bet Keitė dažnai peržengia keršto ribą, turint omenyje, jog tai ji sugalvojo skirtis. Paskelbė visam prakeiktam pasauliui, jog mano brolis, nusikaltėlis, jos žodžiais tariant, nėra miręs ir slapstosi nuo nusikalstamos grupuotės, o tai nedovanotina. Jau nekalbu apie tai, kad aš — detektyvas — neva esu jo bendrininkas. Žinant, su kuo Keitė bendrauja, šiuo gan du visi mielai pasidalys.

Jeigu Tomo nebūtų pašovę netrukus po to, kai sužinojo, jog buvusi žmona išpliurpė apie Džeko žūtį — kruopščiai paruoštą apgaule, jis būtų pasistengęs daugiau išsiaiškinti apie asmenis, kuriems buvusioji tai papasakojo. Atrodė, kad Keitės draugai nėra susiję su organizuotu nusikalstamumu, bet jie galėjo pažinoti ką nors, kas nesveikai domisi Džeku Daglasu. Kai Tomas pareikalavo informacijos, Keitė užsičiaupė ir atsisakė išduoti ką nors daugiau nei vardus žmonių, su kuriais kalbėjosi.

Luiza pakėlė antakius.

— Tai nori, kad paklauskčiau Keitės, kas iš jos bičiulių — didžiausi gandonešiai? Ir ar kuris nors galėtų būti susijęs su nusikaltėlių pasauliu?

— Gerai... aišku. Nieko nebus. Gal turi kokių idėjų?

— Galiu pakviesti susitikti kavos. Žinau, tarp jos ir Liusės atsirado trintis, kai ji papasakojo žmonėms, kad dangstai nusikaltėlių brolių. Galiu pasiūlyti jai, kaip susitaikyti.

Tomas nebuvo įsitikinęs, ar planas pavyks, nors jautėsi dėkingas už pasiūlymą.

— Keitė nemano padariusi ką nors bloga, todėl neatsiprašys. Pasak Liusės, motina pasielgė bjauriai ir nenusileis. Dėl Liusės turime nutraukti tą nesutarimą. Bet jei pasikalbėsite, galbūt Keitė papasakos daugiau, kam išsiplepėjo.

Luiza susiraukė.

— Gerai, bet ar tu įsitikinęs, kad brolis dingo? Džekas juk įspėjo ketinantis trauktis iš radaro, tai gal dabar taip ir padarė? Galbūt kuo daugiau apie jį klausinėsi, tuo sunkiau jam bus slapstyti?

Žmona teisi.

— Suprantu, bet man sunku patikėti, kad Džekas nebūtų susisiekęs su manimi po sužeidimo... net nepaprašė Klerės tau paskambinti.

— Iškart apie tai nepagalvojau, tačiau kai nustojau paniukuoti, kad mirsi, nusistebėjau, jog nesusisieki. Bet juk sakei esą Džekas ruošiasi dingti su Klere ir vaikais. Galbūt gyvena be jokių komunikacijų ir apie šaudymą nieko negirdėjo?

Tomas papurtė galvą.

— Jis gali atjungti visos šeimos mobiliuosius — tai galiu įsivaizduoti, — bet neišvažiuos niekur, kur nėra interneto. Jis nuolat viską tikrina tinkle. kažkas čia ne taip. Man tai nepanašų į slapstymąsi.

— Turiu prisipažinti, kad pati nesėkmingai skambinau Klerei, tačiau kai planavome aną kelionę, ji įspėjo, esą jų numeriai nuolat keičiasi. Gal todėl nepavyko prisiskambinti.

Akimirką Tomas prisiminė atostogas, kurias atokioje Adrijos jūros saloje suorganizavo Luiza su Klere, suteikdamos broliui šeimoms galimybę kartu praleisti laiką. Negi tai buvo vos prieš kelias savaites?

Luiza nusirito nuo jo paimti nuo naktinio stalelio savo mobiliojo.

— Kai skambinu, tiesiog girdžiu kvietimo signalą, bet neatsiliepia. Rašiau jai ir žinutes, tačiau neatsakė. Žinau, dar anksčiau, bet Klerė minėjo po gaisro paprastai atsibundanti prieš penkias. Gal nori, kad dabar pamėginčiau?

Tomas linktelėjo melddamasis, jog brolienė atsiliieptų.

— O! — Luiza atsisuko į jį suraukusi antakius. — Dabar kitaip. Anksčiau tiesiog kviesdavo ir ji neatsiliepdavo, o dabar išklausiau pranešimą, kad tokio numerio abonento nėra.

Tomas pajuto, kaip sugniaužia krūtinę. Po galais, kur Džekas?

Susipykusi su mama, Liusė vis daugiau laiko leido su tėčiu ir Luiza. Trinktelėjusios lauko durys pranešė, kad mergina sugrįžo namo po rytinio apsipirkimo su drauge Akira.

— Labas, tėti. Luiza su Hariu ne namie?

Numetusi kuprinę ant virtuvės kėdės, ji pasuko prie šaldytuvo.

— Išėjo į parką. Nusipirkai ką nors?

— Ne. Akirai staiga šovė mintis tapti papuošalų dizainere, tai kurį laiką pasiautėme „Rankdarbių ir dizaino centre“, paskui nuėjome į kavinę atsigerti keistos spalvos kokteilio. Nepasakysiu, iš ko jis buvo. Ką tu? Ar pavyko susisiekti su Pitu?

Tomas papurtė galvą. Dukra savo dėdę vadindavo Pitu — vardu, kokį jis pasirinko pasauliui patikėjęs, kad Džekas Daglasas žuvęs. Liusė nematė jo nuo ankstyvos vaikystės, tad jai nebuvo sunku priimti naują dėdės tapatybę, nors Tomui brolis visad liks Džekas.

Prie kitų šeimos narių vardų jis įprato greičiau. Ema virto Klere, Olis tapo Biliu, o Sofija gimė šeimai pabėgus, todėl ir vardo keisti nereikėjo. Bet su Eiva buvo kitaip. Tomas susipažino su ja kaip su labai neramia mergina, vardu Nataša Džozef, trumpiau — Taša, ir tas vardas liko neatsiejamas nuo vis jį persekiojusios bylos. Bet per paskutines atostogas mergaitė susidraugavo su Liuse, todėl jam buvo lengviau vadinti ją Eiva.

Tomas nenorėjo apsunkinti dukters savo baime dėl dėdės — ji žinojo tik tiek, kad jie mažokai bendrauja, — tačiau atėjo metas patikrinti, ar Liusė galėtų jam padėti.

— Liuse, galiu kai ko tavęs paprašyti? Kai išėjau iš ligoninės, klausiau, ar turi žinių iš Eivos. Sakei, ne, bet nusiuntei jai porą žinučių. Atrašė ką nors?

Liuse atsirėmė į šaldytuvo duris su sūrio gabalu rankoje.

— Nea. Žinai, keista, nes ji paprastai greitai atsako. Kol buvai ligoninėje, neatkreipiau dėmesio, kad ji nutilo, — ir taip visko buvo per akis, jei atvirai, tačiau šiandien prisiminiau, jog Eiva neatrašė. Mes po atostogų daug bendraudavome, paskui tave sužeidė. Parašiau jai, kad esi namie, o vakar — jog bandai susisiekti su Pitu. Ji neatsakė. Tėti, nerimauji dėl jo? Regis, sakydavai, kad jis dažnai nutyla.

Tomas pasižiūrėjo į sūrį knaibančią, paprastai tokią atsipalaidavusią ir savimi patenkintą dukterį ir pastebėjo jai tarp antakių susimetusias dvi rūpesčio raukšles — šito norėjo mažiausiai. Tačiau Liuse nebe vaikas. Po kelių savaitių jai sueis šešiolika, ir dukra iškart pajustų, jei tik jis imtų meluoti.

— Nagi, tėti. Kas yra?

— Prisėsk minutei, brangioji. Turiu tau nupasakoti visą vaizdą.

Liuse garsiai atitraukė kėdę.

— Žinau, stresuoji labiau nei parodai. Ar dėl to, ką mama tauškia savo draugėms? Neturėtum dėl jų nervintis, jei atvirai. Jos tokios nuobodžios... apie nieką daugiau nekalba, tik kieno brangiausi drabužiai.

Tomas stengėsi nenusišypsoti.

— Liuse, nekalbėk šiurkščiai apie mamos drauges. Esu įsitikinęs, jos — malonūs žmonės.

— Cha, nenorėjau įžeisti. Tik truputį lėkštos. Vieną vakarą mama privertė prisijungti, nes „augu“. — Mergina užvertė akis. — Bandžiau kalbėti apie įdomius dalykus. Mokykloje darėme klimato kaitos projektą, tad paklausiau, ką jos veikia su

atsibodusiais drabužiais. Na, ar jos žino, kiek atliekų jie sukuria ir kaip veikia aplinką?

Tomas galėjo įsivaizduoti tą akimirką.

— Na, ir ką jos atsakė?

— Pasižiūrėjo kaip į beprotę, o mama išsiuntė į virtuvę atnešti dar vyno. Paskui pasakiau, kad reikia ruošti pamokas, ir dingau. Jei atvirai, tėti, jos gali penkias minutes liežuvauti apie Pitą, bet viską pamirš, vos tik kuri paminės naują parduotuvę.

— Galbūt. Ir nenoriu, jog nervintumeisi dėl to, ką pasakė mama. Turi su ja susitaikyti, Liuse. — Jis giliai įkvėpė. — Nenoriu tau pasakoti, kaip nerimauju dėl Pito... tiksliau, visos jų šeimos. Minėjo, kurį laiką pagyvėns tyliai, bet nedavė jokio ženklų, ar jiems viskas gerai, o tai jam nebūdinga... juolab kad buvau sužeistas. Luiza ir iš Klerės nesulaukia jokio atsakymo. Kažkas negerai.

Tomas pastebėjo nerimo kibirkštį dukters akyse.

— Jei nori, galiu dar pabandyti susisiekti su Eiva, — pasiūlė Liusė. — Nors jie ir stengiasi nepakliūti į radarą, juk nereiškia, kad gyvena be telefonų.

— Sergėk Dieve! Jokių socialinių tinklų! — tarė Tomas, bandydamas nuskaidrinti atmosferą.

— Eivai neleidžiama naudotis socialiniais tinklais. Bent jau teoriškai.

— Ką turi galvoje?

— Tėtis — ji turi omenyje Pitą, nors žinau, kad jis nėra jos tikras tėvas, — ir, beje, net ne Pitas! — nusijuokė Liusė. — Šiaip ar taip, jis sako, jog Eiva neturėtų kelti savo veido į internetą. Arba jo. Arba Klerės.

Tomas galėjo suprasti, kaip paauglei turėtų būti sunku. Kaip paaiškinti draugams? Tačiau Džekas teisus. Eiva mažai kuo skiriasi nuo vaiko, kuris laikomas mirusiu — žuvusiu per namo

gaisrą kartu su Klere ir Biliu. Kartais Tomas pasvajodavo, kad brolio gyvenimas būtų daug paprastesnis.

— Ar supranti, kodėl Pitas taip elgiasi?

— Aišku. Eiva pasakojo man apie savo vaikystę... kai tik išsiaiškino viską su Klere. Žinau, kad šešerių buvo pagrobta ir augo nusikaltėlių šeimoje, kur buvo liepiama daryti visokius dalykus, žiauriai to bijočiau.

Tomas užsimerkė pagalvojęs, kas būtų, jei dukra patirtų bent dešimtadalį to, ką išgyveno Eiva.

— Ji turėjo jaustis siaubingai, bet jeigu tave paguos, ne viskas ten buvo labai blogai. Tuose namuose gyveno daug vaikų, ir man atrodo, jie nuoširdžiai vienas kitą palaikė, nors dauguma jų nebuvo giminaičiai.

— Oho, tėti, sugebi rasti kažką gražaus šiaip jau niūrioje vaikystėje. Turėtum dirbti politikui.

Tomui teko pripažinti, kad ji teisi.

— Žinau, tikriausiai bandau apsaugoti tave nuo įsivaizdavimo, ką ji patyrė. Vienas Dievas žino, kokia buvo sutrikusi, kai pagrobė tokią mažutę. Bet dabar Eiva vėl turi laimingą šeimą, nors ir tenka saugoti paslaptį.

— Ką? Pavyzdžiui, paslaptį, kad ji gyva? Eiva papasakojo ir apie tai, kaip Pitas su tavo pagalba visus išgelbėjo iš gaisro, kuriame jie turėjo žūti.

— Tai buvo seniai, Liuse. Dabar svarbiausia išsiaiškinti, kur jie.

— Kuo galėčiau padėti?

Tomas atsilošė kėdėje.

— Ar galėtum pasidalyti tuo, ką tau siuntė Eiva? Nuotraukomis, žinutėmis... bet kuo, kas leistų man išsiaiškinti, kur jie. Net jeigu šiuo metu jau kitur, reikia nuo ko nors pradėti.

Liusė kurį laiką žiūrėjo į tėvą, aiškiai svarstydama, kas tose žinutėse. Tomas nenutuokė, kuo dalijasi jos amžiaus merginos, bet nenorėjo šnipinėti.

— Ar gali patikslinti, ko ieškai? Jeigu žinočiau, galbūt galėčiau surinkti viską, kas susiję?

— Logiška. Bet kókios nuotraukos... kad ir kokios nekalotos atrodo, būtų išties naudingos. Komentarai apie mokyklą, draugų vardai. Jos mobiliojo numeris... paskutinio, kuriuo bendravote. Neabejoju, jis jau pakeistas, tačiau man gali pavykti atsekti, kur juo naudotasi paskutinį kartą.

Tomas nebuvo įsitikinęs, jog galės tai padaryti, nes nedarbo metu negalėjo naudoti policijos išteklių, bet jeigu galėtų oficialiai įrodyti, kad Džekas su šeima dingę, būtų visai kas kita.

Liusė išsitraukė telefoną iš kišenės.

— Paprastai naudodavomės „WhatsApp“ programėle. Ištrauksiu pokalbį, ištrinsiu, ko tau matyti nereikia, ir persiųsiu, tinka?

— Gerai, ir atleisk, kad prašau. Nešniukštinėju tavęs, Liusė, prisiekiu. Tik rask man kokių nuotraukų, bet ko, kas leistų spėti, kur jie... net jeigu tai būtų kokio nors jai patinkančio berniuko iš mokyklos pavardė. Man nieko daugiau nereikia, tik pavardės.

Liusė išplėtė akis. Tomas tikrai nenorėjo skaityti to pokalbio.

— Einu patikrinti. Pasakysiu, jei ką nors rasiu.

Taip tarusi Liusė susikimšo likusį sūrį į burną ir patraukė prie laiptų, prilipusi akimis prie telefono ekrano.

Kol Luiza atvažiavo į kavinę prie parko, kur sutarė susitikti su Keite, Haris užsnūdo. Tomui atrodė, ji gana neblogai sutaria su buvusia jo žmona, bet Luiza nebuvo tuo įsitikinusi. Ji buvo pasiryžusi nebrėžti mūšio linijų, tačiau Keitė mokėjo apsinkinti gyvenimą. Buvo akivaizdu — moteris jaučia gilų apmaudą Tomui, nors paliko *jį pati*, ne atvirksčiai. Labiausiai Keitę erzino tai, kad Tomas laimingas, ir Luiza manė turinti vaikščioti apie juos ant pirštų galiukų, jog išsaugotų ramybę.

Keitės nebuvo matyti, ir Luiza nežinojo, eiti vidun ar likti saulės atokaitoje. Ji labiau mėgo staliuką lauke, bet žinodama, kad Keitė mėgsta prieštarauti, beveik buvo garantuota, jog pasiūlys persikelti kitur.

— Luiza, štai kur tu! — pasigirdo balsas už nugaros. — Taip ir žinojau, kad liksi lauke. Ar saulė ne per smarkiai kepina?

Luiza vos tramdė juoką, tačiau nutarė ginklą nesudėti.

— Geriau, jei liktume čia... bent dėl Hario. Jis vežimėlyje užstotas nuo saulės ir vėjo, o grynas oras vaikui geriau, tiesa?

Keitė susiraukė, bet kėdę atitraukė.

— Tai kas nutiko, Luiza? Paprastai nekvieti susitikti, todėl jaučiu kažkokį slaptą motyvą. Dėl Tomo, neabejoju.

— Jei jūsų dukra yra slaptas motyvas, tada taip. Mums patinka, kad Liusė gyvena kartu, ir ji gali likti, kiek tik panorėjusi. Haris sesė dievina ir ilgisi jos, kai nebūna namie, bet mes niekada nesieksime įtikinti jos likti visam laikui. Tomas supranta, kaip svarbu judviem išlaikyti stiprų ryšį, kuris jus visad siejo,

ir nerimauja, kad reikalas su Džeku jus išskyrė. Gal galiu kaip nors padėti?

— Turi omenyje, Tomas nori, jog padėtum. Koks jis kilniaširdis, kai pats ir sukėlė šią problemą — iš musės padarė dramblių ir leido mano dukrai manyti, kad aš kalta. Nieko neišsigalvojau — kalbėjau tik tiesą, — bet kažkodėl esu kaltininkė, nors ne aš dangstau žinomo nusikaltėlio pėdsakus.

Luiza sunerimusi apsidairė, ar jų kas nesiklauso. Laimė, aplinkui visi, regis, linksmai šnekučiavosi.

— Žinai, kad Tomui nepavyksta susisiekti su Džeku, tiesa? Liusė, regis, tau minėjo.

— Tiksliau, mane dėl to *apkaltino*. Daug triukšmo dėl nieko. Galbūt jis dar kartą apsimes mirusiu, sudaužydamas visų širdis. Pati buvau ten, kai Tomas sužinojo, jog Džekas „žuvo“ per tą keistą avariją. — Keitė parodė kabutes tardama „žuvo“, ir tas gestas suerzino Luizą. — Tomas buvo sugniuždytas, ir neišsivaizduoju, kaip jis galėjo Džekui atleisti, brolis ar ne.

Prieš Luizai atsakant prie staliuko priėjo padavėjas, ir užteko sekundės, kad jos pyktis atlėgtų. Ji gundėsi užsisakyti džiną su toniku, bet pasitenkino kavos puodeliu.

— Gerai, tuojau atnešiu vieną kapučino ir vieną mačios latės, — pranešė padavėjas ir nusisuko.

Luiza ramindamasi įkvėpė, atsispyrusi pagundai paklausti, kokio skonio ta mačios latė. Ar ji ne iš maltos žaliosios arbatos? Tačiau grįžo mintimis prie sprendžiamos problemos.

— Keite, tau daug kartų buvo paaiškinta, kad Džekas suvaidino savo mirtį, norėdamas apsaugoti mylimus žmones... įskaitant ir bendrą dukterį. Kitaip būtumėte likę gaujos rankose. Džekas pripažįsta suklydęs, bet rizikavo gyvybe, kad tuos nusikaltėlius pasodintų, ir nuo to laiko daro viską, jog apsaugotų savo šeimą. Į kurios sudėtį, jo supratimu, patenka ir Liusė.

Luiza pajuto, kad jos balso tonas kyla, todėl padarė pauzę, kelis kartus giliai įkvėpė ir suskaičiavo iki dešimties.

— Ko iš manęs tikiesi? — paklausė Keitė. — Kad maldausiu atleisti?

— Jūsų santykis su dukra — jūsų reikalas... net nesvajoju patarinėti, kaip elgtis. Tačiau dabartinė situacija kelia problemų, ir visiems būtų geriausia, jeigu Tomas surastų brolių, įsitinkintų, ar jam negresia pavojus, ir viskas baigtųsi. Ar sutinki?

— Ko gero, tai būtų sprendimas, bet dievai žino, kodėl galvoji, kad aš galiu padėti.

Kai atnešė gėrimus, Luiza gavo kelias sekundes strategijai permąstyti. Atėjo pasiruošusi kalbą, tačiau dabar, Keitei atsivėrus, suprato, jog gali pavykti ir kitas variantas: reikia leisti jai pasijusti vertinamai.

— Vieną dalyką gali padaryti. Nepavyks sužinoti, ar Džeško dingimas susijęs su žmonėmis, kuriems apie jį užsiminei, bet Tomas stengiasi peržiūrėti visas galimybes. Manau, jam praverstų tavo pagalba. Gal žinai, ar kuri draugė neturi kriminalinių ryšių?

Keitė nusijuokė.

— Tik Tomas galėtų taip sugalvoti. Aišku, kad mano draugai — ne nusikaltėliai!

— Ne, aš taip nesakiau. Galbūt kuris nors turi ryšį su kalėjimų tarnyba ar kitais pareigūnais. Žmonės kalba, žinia sklinda greitai. Arba galbūt koks nors jų giminaitis turi sąsajų su nusikaltėliais. Kažkur skaičiau — ir tai ne iš Tomo, — kad vienas iš tūkstančio žmonių Jungtinėje Karalystėje vienaip ar kitaip susijęs su organizuotu nusikalstamumu. Ne šiaip nusikaltimu. Rimtais dalykais.

— Dieve, ir kaip turėčiau tai sužinoti? Juk jie skiriamųjų ženklelių nenešioja, ką?

— Galbūt kuri nors draugė atrodo turinti daugiau pinigų, nei galėtų uždirbti savo darbe... ar gauti iš partnerio? Ryški mašina, ypatingi klubai, daug papuošalų?

Keitė pasipiktinusi suprunkštė.

— Jaučiuosi kaip šnipė. Nekamantinėsiu jų. Dar imsiu domėtis, ar draugės gali sau leisti rengtis tokiais drabužiais, spėliosiu, ar jų vyrai nepriklauso nusikaltėlių pasauliui. Ne! Nedarysiu šito, Luiza.

Ji gurkštelėjo savo gėrimo ir susiraukė — Luiza galėjo tuo prisiekti. Jei Keitė renkasi, kas jai nepatinka, vien tam, kad išsikirtų iš kitų, Luiza negalėjo nepajusti jai gailesčio.

— Suprantu, Keite, kodėl nenori to. Aš irgi nenorėčiau abejoti žmonėmis. Jeigu jie tikri draugai, esu įsitikinusi, žinotum, ar jie galėtų paskleisti informaciją. Nesijaudink. Pasakyti Tomui, kad neįsivaizduoji, kas tai galėtų padaryti.

Maišydama savo latę Keitė nedrįso pažvelgti Luizai į akis.

— Iš tikrųjų jie nėra geri draugai. Su daugeliu susipažinau tik grįžusi iš Australijos. — Ji pakėlė akis. — Bet Tomui nurodžiau visų jų vardus. Juk pats gali patikrinti, ar ne?

— Jam nedarbingumo atostogos ir neturi prieigos prie policijos sistemos, tad būtų naudinga gauti užuominą, ką verta patyrinėti.

— Na, mudvi žinome, kad Tomas jaučiasi aukščiau įstatymo, tai kodėl negali paprašyti vieno savo klapčiuko atlikti kratą?

Luiza krūptelėjo išgirdusi žodį „klapčiukas“. Ji nenorėjo, jog pokalbis virstų diskusija apie Tomo nenorą pažeidinėti taisykles.

— O kaip tas vaikinai, su kuriuo buvai pasimatyme? Ar gerai jį pažįsti?

Keitė pasilenkė virš stalo ir įsmeigė akis, suspaudusi lūpas į plonytę liniją.

— Per Tomą jo beveik nepažįstu. Jis nebuvo sužavėtas, kai buvęs mano vyras nutraukė vakarienę, kad apklaustų mane dėl neva skleidžiamų gandų, ir pasakė, jog tikriausiai dar netinkamas metas susipažinti. Taigi, Luiza, padėkok jam nuo manęs.

Luiza pajuto Keitei užuojautą.

— Tomas to nenorėjo, pati žinai.

Piktai sušnarpštusi Keitė pasilenkė rankinės. Nebaigusi mačios atsistojo.

— Negaliu padėti. Perduok Tomui, jog pripažįstu, kad apie jo brolių nevertėju kalbėti nepažįstamiesiems, bet pabrėžk, jog nepadariau jokio nusikaltimo. Jeigu nebūtų ko slėpti, nekiltų problemų.

Taip tarusi Keitė nusišypsojo suspaustomis lūpomis ir paliko Luizą apmokėti sąskaitos.

Kai priėjo prie tėvo, įnikusio į kompiuterį ant virtuvės stalo, Liusė atrodė sutrikusi. Vos žvilgtelėjęs į dukros veidą suprato, kad iš pokalbio jai teko išbraukti daug paauglišku juokelių.

— Radau kai ką, tėti, nežinau, ar tai naudinga. — Ji padėjo priešais jį ant stalo porą popieriaus lapų. — Čia šiek tiek apie mokyklą. Eiva nenorėjo mokytis valų kalbos ir jai palengvėjo, kad ši neprivaloma. Jau buvo blogai, kai teko mokytis ispanų kalbos, tačiau, sakė, tai buvo aname gyvenime. Nežinau, ar tai padės.

Tomas žinojo viską apie aną gyvenimą ir niekada nepamirš nakties, kai vežė Eivą — kitaip Tašą — į oro uostą su visa šeima. Jiems buvo užsakytas skrydis, bet Tomas net nesivarģino patikrinti krypties, nes buvo įsitikinęs, kad vos lėktuvui nusileidus brolio šeima persės į antrą su naujais pasais kita pavarde. Remdamasis Džeko pasidalytomis nuotrupomis, visada manė, esą brolio šeima atsidūrė Pietų Amerikoje, ir todėl buvo aišku, kodėl Eiva mokosi ispaniškai.

— Eiva supanikavo tai pasakiusi ir prisaikdino mane niekam neatskleisti, nes neturėjo net prasižioti. Neįsivaizduoju, kaip ji gyvena. Sako, draugai siunta, jog niekuo nesidalija socialiniuose tinkluose. Ji jiems aiškina, kad drovisi ir kada nors susikurs paskyrą, bet turėtų būti sudėtinga. Eiva buvo pažymėta keliose nuotraukose, tačiau jei pasakydavo tėčiui, jis imdavosi riboti, kas gali matyti nuotrauką.

— Logiška. Žmonės, kurie pagrobė šešiametę Eivą, mano, kad ji mirusi, ir nors jums atrodo, jog viskas vyko seniai, pra-

bėgo tik keleri metai nuo jos pabėgimo. Tada Eivai buvo trylika. Tavo dėdė bando ją apsaugoti... o Pito rankose technologijos uždainuoja, jei paprašai. Ir visada taip buvo. Niekada nesupratau, kaip jam tai pavyksta. Deja, mūsų smegenys skirtingos.

Liusė purkštelėjo.

— Nemanau. Tu aiškiniesi nusikaltimus. Tam reikia daug logikos — tik kitokios.

Tomas nusišypsojo jai.

— Labai malonu girdėti, tačiau dabar tiek visokių būdų sekti nusikaltėlius, tiek visokių procesų, kad mano indėlis nebe toks svarbus kaip anksčiau. Bet kokių atveju, pamiršk tai. Galbūt dabar galėsiu pasinaudoti savo įgūdžiais. Pasižiūrėkime į žinutes, kurias atspausdinai.

— Jos nesukels tau jokių problemų, pažadu, — Liusė plačiai nusišypsojo, o Tomas negalėjo apsispręsti, ar jam patinka, kad dukra auga. — Yra keletas nuotraukų, kurios galėtų padėti: Eiva jas siuntė man, bet akivaizdu — negalėjo kelti niekur kitur. Nematau nieko naudingo, tačiau gal tu pastebėsi.

Tomas pažvelgė į spausdintą medžiagą.

— Nustebtum. Kartais užuomina būna visai nekaltuose dalykuose. — Jis paėmė lapą. — Štai kad ir ši nuotrauka. Fone tiltas, žiūriu baro ar viešbučio iškabą. Gali atsiųsti man originalą? Išdidinsiu ir pažiūrėsiu, gal perskaitysime pavadinimą arba paleisime vaizdo paiešką. Jeigu rasime kaimą, kuriame daryta nuotrauka, turėsime nuo ko pradėti. Eiva prie nuotraukos pridėjo žinutėje rašo, kad upė, prie kurios stovi, yra už pusvalandžio kelio nuo jos namų. Galime nubrėžti spindulį ir jį ištyrinėti, turėdami galvoje, jog ji eina maždaug trijų mylių per valandą greičiu. Kelias gali būti kalvotas ar vingiuotas — vis vien nadinga.

— Oho! Sakiau, esi geras detektyvas.

Tomas nusišypsojo, peržvelgdamas atspausdintus lapus. Kitoje žinutėje Eiva minėjo, kad jie gyvena „už daug mylių nuo bet ko“, o tai, atsižvelgiant į trisdešimties minučių kelią pėsčiomis iki nuotraukoje matomo kaimo, reiškia kokią nors paauglei įdomią vietą.

Tomo telefonas skimbtelėjo, kai Liusė atsiuntė nuotrauką. Jis perkėlė ją į programėlę ir išdidino.

— Įskaitau baro pavadinimą. Pravers. Tiesiog įkelsiu ją į vaizdų paiešką.

Liusė priėjo pasižiūrėti iš už nugaros, pasidėjo smakrą jam ant peties.

— Šitas! — sucypė, kai ekrane pasirodė keli labai panašūs atitikmenys.

— Aha, atrodo, tai Bedgelertas, kaimas Snoudonijoje. Dar patikrinsiu baro pavadinimą, kad įsitikinčiau. — Tomas tylėdamas suvedė jį į paieškos sistemą. — Šitas. Puiku, Liuse. Žinome, jog Eiva gyvena už pusės valandos kelio nuo čia. Be to, ji lanko mokyklą, kurioje nereikia valų kalbos, toje mokykloje turi būti šeštos klasės, atsižvelgiant į jos amžių. Kol ieškosiu, gal ir pati norėtum padirbėti detektyve? Pažiūrėk, ar ji ką nors pasakoja apie savo kelionę į mokyklą ir ar mini kokių nors draugų vardus. Padėtų bet kas.

Liusė prisistūmė kėdę prie tėčio, rankoje laikydama telefoną ir neatitraukdama nuo jo akių, o Tomas pradėjo ieškoti mokyklų Šiaurės Velse. Gal jie ras užuominą, kur gyvena Džekas, o tenai galbūt sužinos, kas jam nutiko.

— Galbūt kažką radau, — po pusvalandžio tarė Liusė. — Sakei, gali būti svarbu bet kas, nors nežinau, ar iš šito bus naudos.

Tomas pajuto optimizmo pliūpsnį.

— Išmėgink.

— Vienoje iš žinučių ji dejuoja dėl tėčio — tos tau nerodžiau, — prisipažino atsiprašydama ir perkreipdama lūpas.

— Nesijaudink, tiesiog pasakyk, ką ji rašo. Gali perfrazuoti, jei tik nepraleisi nieko svarbaus.

Liuse linktelėjo.

— Iš esmės ji sako, kad jos tėtis yra... vargas. Jis primygtinai reikalauja, jog iš mokyklos važiuotų su juo — ir visada iš kitos vietos — arba grįžtų autobusu, bet kiekvieną kartą ji turi išlipti vis kitoje stotelėje, kur jis laukia. Tėti, ar Pitas ja nepasitiki?

— Nemanau, kad nepasitiki, Liuse. Veikiausiai nerimauja, jog kažkas gali ją sekti.

— Dieve, kaip baisu. Vargšė Eiva.

Tomas turėjo sutikti, tačiau tai geriau, nei mergaitė gyvena anksčiau. Beveik bet kas būtų geriau.

— Manau, ir mokyklą radau, — tarė Tomas. — Labiausiai padėjo užuomina apie valų kalbą. Bangore yra nepriklausoma mokykla, kurioje valų kalba yra antroji. Dabar turiu išsiaiškinti, kaip priversti juos išduoti jos adresą.

— Tu esi detektyvas, jie privalo pasakyti.

Tomas susiraukė.

— Na, man nedarbingumo atostogos, todėl tai viską apsunkena. Prieš pateikdama kokią nors informaciją, mokykla norės patikrinti, kas aš esu... ir gerai padarys.

Liuse suraukė antakius.

— Tėti, tu įsitikinęs, kad visa tai būtina? O gal be reikalo nerimauji?

Tomas papurtė galvą imdamas telefoną.

— Nežinau, mieloji, bet nenoriu, jog dėl to nervintumeisi. Palik tai man. Atrodo, žinau, kas gali padėti.

Atrinkęs numerį iš kontaktų, paspaudė mygtuką „skambinti“ ir ėmė laukti.

— Na, laba diena, vyriausioji inspektore Robinson, — pasisveikino.

— Tomai! Kokia maloni staigmena, — nudžiugo Bekė. — Tik nesakyk, kad jau grįžti. Laikinau paaukštinta esu dar tik kelias dienas.

— Nesijaudink. Tavo pareigos saugios, o šiaip ar taip, esi nusipelnusi nuolatinio paaukštinimo. Kaip sekasi? — paklausė Tomas, ilgėdamasis savo komandos labiau, nei norėjo pripažinti.

— Na, Robas tebešokinėja kaip peraugęs šuniukas, o Keito stalas vis dar tvarkingiausias iš visų mano matytų. Dabar mums kalbant jis lygina dokumentus. Kitaip sakant, niekas per daug nepasikeitė. Ką tu sugalvojai? Yra kokių žinių apie?..

Bekė štabe neminės Džeko vardo. Ji buvo viena iš dviejų žmonių, kurie žinojo, kodėl Tomas pasiėmė atostogas; antrasis buvo komisarė Filipa Stenli.

— Nieko, bet dėl to ir skambinu. Noriu paprašyti paslaugos. Man atrodo, susekiau, į kokią mokyklą eina podukra Eiva.

Kitame ryšio gale Bekė nutilo, bandydama sumegzti galus. Tomas net nebuvo įsitikinęs, kad anksčiau minėjo Eivos vardą. Bekė žinojo ją kaip Tašą, bet ji susivoks.

— Kalbi apie... podukrą, kuriai dabar, mano skaičiavimu, apie septyniolika? — paklausė ji.

— Taip, nors teoriškai Eiva yra *Klerės* podukra. Jo posūnis *Bilis*... dabar maždaug penkerių.

Tomas kone girdėjo, kaip sukasi ratukai Bekės smegenyse, kai šios bandė įsiminti naujuosius tos šeimos vardus.

— A-aišku, — tarė Bekė. — Vadinasi, Klerė yra žmona? Tada Eiva ir Bilis. O jų tėvas...

— Pitas. Atsiųsiu pavardę žinute. Ar dabar aišku?

— Daugmaž. Ar yra daugiau vaikų, apie kuriuos turėčiau žinoti?

— Maža sesutė Sofija. Dar neturi dvejų metų, todėl mokyklos nelanko.

— Ir tu manai, žinai, kurią mokyklą lanko Eiva?

— Žinau. Išsiaiškinau atmetimo būdu. Atsiųsiu informaciją žinute.

Džekas nuolat įspėdavo brolių atsargiai kalbėti telefonu. Tomo namuose ir automobilyje bent kartą buvo įtaisyta blakė, todėl jis nesidalydavo niekuo, kuo galėjo pasinaudoti tretieji asmenys.

— Ir nori, kad aš...

— Gal gali paskambinti ir pasidomėti, ar pastarąsias dvi savaites ji lankė pamokas? Galbūt jie duotų namų adresą? Pats padaryčiau, bet jeigu paskambins į biurą patikrinti manęs, neradę gali atsisakyti suteikti informaciją.

— Ir noriu tai žinoti, nes...

— Gali sakyti, kad incidentų tyrimų komanda domisi vienu tos šeimos nariu, tačiau jums sunku jį surasti. Padėtų, jeigu duotų namų adresą.

— Spėju, jau padarei visus akivaizdžius žingsnius, kad išsiaiškintum Pito adresą?

— Taip. Nei jo, nei Klerės vardu vairuotojo pažymėjimo nėra, nieko neradau Žemės registre ir rinkėjų sąrašuose.

Bekė švilptelėjo.

— Aišku, ne. Ar žinai, kaip Pitas dabar užsidirba pragyvenimui?

— Net neįsivaizduoju, Beke. Bet jis turėtų užsidirbti, nes... na, žinai jo praeitį.

Tomą užplūdo prisiminimas apie tą dieną, kai jam pranešė, kad brolis žuvo ir jis paveldėjo visus jo pinigus — milijonus, kurių Tomas nenorėjo ir kurių faktiškai nelietė. Tik po daugelio metų jis sužinojo, jog Džekas gyvas.

— Spėju, nebuvo jokio būdo sugrąžinti jam pinigus, — pasakė Bekė.

— Lengvai, kad nesukeltų klausimų, kurie nuves prie jo durų, nepavyktų. Ir tos durys turi likti uždarytos.

— Tada palik jas man. — Bekė nutilo. — Žiūrėk, Tomai, žinau, kad nerimauji. Daugiau nei nerimauji. Nebūtum pasiėmęs papildomų atostogų. Bet Pitas ir anksčiau turėjo bėdų, o sugebėjo išlikti.

— Dabar kas kita, Beke. Daug metų žmonės — ypač Filipa — juokėsi iš manęs, kai sakydavau, ką man kalba nuojauta. Teisingai ar ne, dabar ji sako, kad nutiko kažkas bloga. Jis pateko į bėdą. Didesnę nei įprastos problemos. *Jaučiu* tai.

Spoksau į veidrodį ir man nepatinka, ką matau. Apie akis tamsūs ratilai, bemiegių naktų ir negailestingų dienų įrodymas. Į mane žiūrinti moteris tėra vaiduoklis tos, kokia buvau, liudijimas to, kuo tapau. Penkeri metai, praleisti besislapstant, išblukino ankstesnės asmenybės bruožus, bet turiu pripažinti, jog pasaulyje, kuriame pasirinkau gyventi, išlieka tik nuožmiausi.

Dirsteliu per petį į butą, kelias pastarąsias savaites tapusį man namais. Dėl aukštų lubų kambarys atrodo erdvus. Minkšta vakaro šviesa skverbiasi pro didelius langus, meta šešėlius ant plytelėmis išklotų grindų. Turėtų būti jauku, bet negaliu sulaukti, kada iš čia išsinešdinsiu.

Pereinu per kambarį ir atlapoju langus, klausausi balsų nuo tako apačioje — turistai mėgaujasi miestu. Su kiekvienu juoko pliūpsniu jaučiuosi vis vienišesnė. Akys nuklysta prie nuotraukos, tos, kurią visur vežiojuosi. Juokiasi man rudos tavo akys, jų kampučiuose susimetusios raukšlėlės, tankūs juodi plaukai susitaršę ant pagalvės, šviesoje žvilga barzdos šeriai. Prisimenu, kad darydama šią nuotrauką troškau sustabdyti tavo žvilgsnį. Prispaudžiu pirštus prie krūtinės, jausdama, kaip šaltas mano sužadėtuvių žiedo deimantas įsispaudžia į odą, nuolat primindamas, kodėl visa tai darau.

Niekada nepamiršiu to vakaro, kai pasipiršai man, Alexandrai. Supratai, kaip nemėgstu viešinti savo gyvenimo, drovimą atsinešiau iš vaikystės. Tą įvykį pavertei tobulu, nusivežęs mane prie atokaus šlaito po žvaigždėmis. Buvom vienudu, po nakties dangumi. Paėmei už rankos ir paprašei būti tavo

žmona. Nebuvo jokios gėdingos scenos sausakimšame restorane, jokios pompastikos, tiesiog mudviem priklausanti akimirka.

Dabar jaučiu, kad atsakymai į nesibaigiančius mano klausimus beveik ranka pasiekiami, ir pagaliau galėsiu sužinoti, kodėl buvai iš manęs atimtas.

Prieinu prie stalo ir atitraukiu kėdę. Priešais guli pagrindinis mano planas: viskas, ką jau padariau, viskas, ką dar turiu padaryti. Viskas suderinta, ir kiekvienas dalyvis yra būtent ten, kur noriu, kad būtų. Niekas neabejoja, ką turi daryti. Bet tai nereiškia, jog jiems tai patinka.

Tai nereiškia, kad patinka ir man.

Vedu pirštu per savo plano žingsnius. Kiek daug nuveikta, kiek dar liko daug. Peržengiau daug linijų, bet mano tikslas aiškus — sužinoti tiesą.

Jaučiau, kad kažkas neduoda tau ramybės. Pamaniau, jog darbas, žmonės, su kuriais tenka susidurti kasdien, kuriais ne visais pasitiki. Tačiau kodėl man neišsipasakojai?

„Nieko, brangioji, — tarei tiesdamas ranką mudviem priglusti, — tiesiog sunkus klientas, nes jam amžinai nepatinka mano investicijos.“ Bet buvo kažkas daugiau. Kai pažvelgiau tau į akis, atrodei sutrikęs.

Kartais nerimauju, kad rasiu tave gyvą, bet nusigręši priblokštas, kaip pasikeitė moteris, kurios morale taip žavėjaisi, kuri kovojo su pačiais pavojingiausiais žmonėmis pasaulyje, ieškodama teisybės. Ar dabar pažinčiau asmenybę, kokia buvau kadaise?

Spėliuju, ką išvysi į mane pažvelgęs: moterį, kuri retai šypsosi, kurios bruožai tokie aštrūs, kad gali įsipjauti, kuri apsistatė tvoromis, jog apsigintų nuo bandančių priartėti. Nedaugelis ir rizikuoja tai padaryti.

*Tik viliuosi, kad kai tave surasiu, suprasi, kodėl pasirinkau
tokį kelią, ir man atleisi.*

Galbūt atleisi. Didžiąją dalį visko.

Paliečiu pirštu savo plano punktą, užrašytą raudonai.

Mergaitė.

Ar galėsiu atleisti sau už tą mergaitę? Tai dar vienas klausimas, į kurį nepajėgiu atsakyti... ir tikiuosi, kad niekada nereikės.

Tomas kratėsi siauru keliuku ir džiaugėsi nutaręs keliauti į Velsą senuoju džipu. Nors automobilis keturiolikos metų, atrodė tinkamesnis tokiam kraštui nei jo naujasis BMW.

Jis gundėsi lėkti į Velsą, vos tik išgirdo naujieną iš Bekės, bet buvo vėlyva popietė, todėl atidėjo kelionę rytui. Galiausiai vis vien nesugebėjo užmigti ir išvažiavo pusę šešių.

Kai pagalvodavo, ką gali rasti pasiekęs sodybą, kurioje, iš visko sprendžiant, gyvena Džekas su šeima, pirštais sugniauždavo vairą. Jis tegali viltis, kad jie kažkur pabėgo ir dabar jaučiasi saugūs. Jeigu tai tiesa, gal pavyks rasti užuominą, išvyko šeima, tačiau galvoje vis sukosi mintis, jog nutiko kažkas bloga ir jis netrukus sužinos, kas. Niekaip kitaip tos tylos nebuvo galima paaiškinti.

Dirstelėjęs į navigaciją pasigailėjo, kad negali paklausti, ar tikrai važiuoja tuo keliu. Keliukas atrodė beveik nenaudojamas, bet Eiva minėjo, jog į mokyklą tėtis ją veža. Atsižvelgiant į vietovę, keliauti galėjo tik automobiliu, todėl galbūt yra kitas kelias iki jų namo, žinomas tik vietiniams.

Nors buvo mokinių atostogos, Bekei neprireikė nė valandos, kad gautų atsakymą iš Eivos mokyklos. Informacija kėlė nerimą. Ne tik Eiva porą savaitių prieš atostogas nelankė mokyklos, direktorė patvirtino, jog į ją kreipėsi ir pradinės mokyklos administracija, nes Bilis taip pat nepasirodė pamokose, o su jo tėvais nepavyko susisiekti.

— Vaikai nebuvo įtraukti į rizikos grupę, — Bekė pranešė Tomui, — tačiau kai nė vienai mokyklai nepavyko susisiekti su

tėvais, nusprendė, kad reikėtų išsiaiškinti nelankymo priežastis. Jie susitarė, jog gerovės pareigūnas nuvyks į namus. Tačiau durų niekas neatidarė ir nebuvo matyti jokių gyvybės ženklų. Abi mokyklos laukia atostogų pabaigos, gal vaikai grįš į pamokas po savavališkų atostogų. Jei ir tada šeimos nepavyks rasti, bus kreiptasi į policiją.

Tomas sudejavo.

— Jei įmanoma, turime užkirsti tam kelią. Pats nuvažiuosiu į Velsą.

— Kai patikrino, ar tikrai esu ta, kuo prisistačiau, direktorė davė man adresą. Užsiminiau, kad šeima domina Didžiojo Mančesterio policiją, todėl ši pirmiausia ir aiškinsis, kur jie dingę. Nieko kito kol kas nereikia įtraukti.

Bekė peržengė ribas padėdama Tomui. Akivaizdu, Didžiojo Mančesterio policija šiuo metu nevykdo jokio tyrimo, ir jeigu Šiaurės Velso policija išitrauktų į šeimos paiešką, susidomėtų kolegų veiksmais. Dėl Bekės reikėjo viską sutvarkyti, kol tai netapo problema.

Dabar Tomas čia ir niekaip negali suprasti, kodėl brolis pasirinko šią vietovę. Tomas tikėjosi, jie gyvens nuošaliau, taip ir buvo, bet vylėsi, jog Džekas pasirinks namus su plačia panorama, kad galėtų pastebėti kiekvieną besiantinantį, o čia vienintelis privažiavimas — per užžėlusį miško keliuką.

Taip svarstant, kada pagaliau pasirodys namas, džipas pasuko už posūkio, ir Tomas kirto per stabdžius.

— Šūdas, — sumurmėjo trenkdamas delnais per vairą.

Su kiekvienu šimtu metrų tanki lapija vis labiau gožė kelią, o dabar jis stovėjo priešais skersai užvirtusį medį, kuris kliudė pravažiuoti.

Tomas iššoko iš džipo. Kamienas per storas, kad pajudintų iš vietos, apsilaupiusia ir samanomis apžėlusia žieve. Žemė

aplinkui nuklota pūvančiais lapais. Medis guli čia daugybę savaičių, gal net mėnesių, ir nematyti, kaip galėtų jį apvažiuoti. Džipui įveikiama beveik kiekviena vietovė, tačiau įsisprausti tarp tankiai suaugusių spygliuočių nepavyks.

Atsispyręs pagundai spirti į išvartą, Tomas suprato, kad jeigu negrįš ir nebandys rasti kito kelio į sodybą, teks likusį galą eiti pėsčiam. Kaip rodė žymeklis telefone, iki sodybos mažiau nei pusė mylios. Todėl jis nugėrė didelį vandens gurkšnį ir pasiėmė iš vakaro susikrautą krepšį. Nujausdamas, jog gali tekti įsibrauti į nuosavybę, Tomas atsivežė viską, pradedant visrakčiu, baigiant nedideliu laužtuvu. Užsimetė krepšį ant peties, susiraukęs nuo aštraus skausmo krūtinėje perlipo per medį ir nuėjo keliuku.

Su kiekvienu žingsniu atrodė, kad miškas vis labiau spaudžiasi aplinkui, pomiškis tankėja. Per kelią rangėsi gumbuotos šaknys, taikėsi išversti iš kojų, oras vis labiau vėso ir atrodė drėgnesnis, prisotintas pūvančių lapų ir žemės kvapo. Toli medžių viršūnėse čiulbėjo paukščiai, jų linksmos giesmelės smarkiai kontrastavo su rimtimi ir tylą apačioje. Kažkur šalia kamieną nepaliaudamas kaleno genys, girioje aidėjo jo greitas tuksenimas.

Pastūmęs į šalį žemai nusvirusią šaką, Tomas dirstelėjo į tankią lapiją, susiraizgiusių šakų voratinklį ir paspartino žingsnį, genamas nuolatinio nerimo kuo greičiau pasiekti sodybą. Viskas atrodė nelogiška. Niekas jau labai seniai nevažiavo šiuo keliu. Ar Džekas nurodė mokyklai klaidingą adresą? Negi gaudė vėją laukuose?

Ir negalėjo apsispręsti, ar pats nori, kad taip būtų. Jis troško rasti brolių ir jo šeimą, bet sveikus ir gyvus, ir kuo toliau nuo šio miško.

*

Tomas pajuto, kad sodyba jau arti. Priekyje subtiliai pasikeitė pro lapiją prasiskverbianti šviesa. Paukščių giesmė sustiprėjo, ir už posūkio miškas staiga atsivėrė.

Didžiulės laukymės vidury stovėjo tradicinis dviaukštis akmeninis ūkininko namas, saulė atsispindėjo nuo skalūnu dengto stogo. Tomas sustojo pailsinti skaudamo kūno ir spoksojo į dėžes ant langų augančias pavasarinės našlaitės. Aplink ryškiai mėlynas duris pumpurus skleidė rožė. Jis laukė, kad štai, durys prasivers, ir brolis išeis jo pasitikti.

Negi čia Džeko namas?

Nugara šurpo pagalvojus, jog brolis su šeima gyveno vos už dviejų valandų kelio nuo Tomo namų. Galėjo juos įsivaizduoti čia; Bilis sode supasi ant sūpynių, Klerė laisto gėles, Eiva žaidžia su mažąja sesute. O Džekas? Ką veiktų jis?

Tomui buvo sunku įsivaizduoti, kad brolis imasi darbų, reikalingų tokiai sodybai prižiūrėti. Džekas — kompiuterių fanatikas, žmogus, kuriam technologijos visada buvo malonesnės nei praktiniai darbai. Tai atrodė keista, kėlė nerimą. Tačiau mintis, jog idiliškas Džeko gyvenimas čia galėjo subyrėti, kėlė dar didesnę.

Tomas mąstė apie daug dalykų, bet pirmiausia — kaip Džekas apsaugojo namus nuo neprašytų svečių. Atsižvelgiant į brolio maniją saugoti privatumą ir polinkį į paslaptinę, jis turėjo įsirengti čia apsaugą, nes bet kas galėjo prislinkti prie namo nepastebėtas, neišgirstas. O tai Džekui visiškai nebūdinga. Tomas nematė jokių kamerų, tačiau medžių drevėse ar krūmuose galėjo būti suslapstyti infraraudonųjų spindulių jutikliai, po kojomis nutiesti judesio detektoriai. Jeigu taip yra, o Džekas namie, jis žinos, kad kažkas artinasi.

Ir Tomas vis dar nesuvokė, kaip patenkama į sodybą automobiliu. Turi būti kitas kelias, todėl jis ėmė dairytis. Namo dešinėje pastebėjo žvyru išpiltą aikštelę, vedančią į mišką. Aikštelės nebuvo jo nusipirktame žemėlapyje ir „Google“ žemėlapiuose, bet Tomas pastebėjo arkos formos medinę konstrukciją, kurią dengė medžiai, kad keliuko nebūtų matyti iš oro. Tada būtų aišku, kaip šeima ir vietovę pažįstantys patenka į laukymę ir išvažiuoja iš jos.

Žvilgsnis vėl nukrypo į namą. Tomas stovėjo priešais langus, ir jeigu Džekas namie, jau būtų išėjęs jo pasitikti. Bet namas atrodė be gyvybės. Išskyrus paukščius ir retkarčiais pasigirstantį mažų gyvūnėlių šnarėjimą krūmuose, laukymėje buvo tylu... tokia tyla žymi apleistumą.

Tomas nurijo seiles. Jam teks eiti į namą ir pamatyti, kas ten. Gailėjosi, kad atvažiavo čia vienas. Kiek dirbo policijoje, visada pašonėje būdavo kas nors iš komandos. Jis prisiminė, kaip lėkė per miškus su Keitu Simsu, kaip lipo tamsiais laiptais su Beke Robinson. Atminty iškilo šimtai panašių atvejų, kai būdavo įsitikinęs, kad kažkas saugo jo užnugarį.

Šiandien nieko daugiau nėra.

Bekė Robinson priėjo prie savo darbo stalo aštuntą ryto ir rado prie monitoriaus priklijuotą lipnų lapelį.

Skambino kom. Stenli... nori kuo greičiau susitikti.

To jai tetrūko, bet nutarė geriau neatidėlioti.

— Užeik, — pasigirdo atsakymas į Bekės beldimą.

Ji prisiminė, kaip to žodžio nekentė Tomas, ir verdama duris nenoromis nusišypsojo.

— Nežinau, ko šypsaisi, detektyve vyriausioji inspektore Robinson, bet mums reikia pasikalbėti. Skambino iš Šiaurės Velso policijos ir klausė, kodėl domimės viena tokia Džonsonų šeima. Teko meluoti — o to labai nemėgstu — ir pasakyti, kad operacija slapta. Iš esmės net nenutuokiau, apie ką jie kalba, ir man tai nepatiko. Gal malonėsi paaiškinti?

Bekė mintyse sudejavo. Surizikavo ir tikėjosi, jog dienai baigiantis viską sutvarkys niekam nesuuodus.

— Ar minėjo, kodėl *jie* domisi ta šeima, ponias? — paklausė.

— Čia aš klausinėju, ne tu.

— Atsiprašau. Tomas dirbo prie to reikalo prieš išeidamas. Bandžiau sumegzti kelis palaidus galus.

Filipa piktai į ją pasižiūrėjo.

— Detektyve vyriausioji inspektore Robinson, jeigu nori išsaugoti šį titulą, labiau pasistenk. Suprantu lojalumą, bet šiuokart turėtum būti lojali man ir policijai. Ne Tomui Daglasui. Ar supranti mane?

— Taip, ponija, — pritarė Bekė, žvelgdama tiesiai ir nenorėdama susitikti su viršininke žvilgsniu.

— Padėsiu tau, nes jau spėjai mane nuvilti. Dvi mokyklos išreiškė susirūpinimą dėl vienos šeimos vaikų lankomumo. Taip, gali būti, kad tėvai išsivežė juos atostogų be išankstinio leidimo, bet, matyt, tai mažai tikėtina. Mokykloms nepavyko susisiekti nė su vienu iš tėvų, ir buvo informuota Šiaurės Velso policija. Tačiau šįryt viena iš mokyklų direktorių paprašė jų susilaikyti nuo tyrimo, nes šių vaikų — ir galbūt jų tėvų — dingimą tiria Didžiojo Mančesterio policija. O konkrečiai — vyriausioji inspektorė Robinson. Ką nors sako?

Bekė toliau atkakliai žvelgė į priekį ir klausėsi, kaip stiprėja susierzinimas Filipos balse.

— Prašau atleisti, ponija. Mokykla sakė, kad policijai dar nepranešė, todėl nemaniau, jog kažkam lipu ant nuospaudų.

— Pasirodo, vieno vaiko mokytoja susituokusi su pareigūnu, tad nors ir neoficialiai, ji paprašė jo atkreipti savo viršininko dėmesį. Manei, kad niekam nelipi ant nuospaudų, tai kur konkrečiai *lipai*? Nes tai nesusiję su jokia man žinoma byla. — Bekei nespėjus atsakyti, Filipa atsilošė ir sunėrė ant krūtinės rankas. — Ir tai nėra jokia Tomo byla, ar ne? Jis tiria asmeniškai. Taip ir *žinojau!* Taigi kas ta šeima?

Bekė nenumanė, kiek žino Filipa. Ji žinojo tik tiek, kad komisarė parėmė Tomą, kai Džekas prieš ketverius metus spruko su šeima iš šalies pirmą kartą. Ji nežinojo, kiek Filipa susipažinusi su situacija. Ar ji nutuokia, jog Džekas grįžęs į šalį?

— Atsiprašau, ponija, bet ne aš turėčiau apie tai pasakoti.

— Oi, liaukis vengusi atsakymų, Beke. Žinau, kodėl Tomas pasiėmė atostogų. Jis sąžiningai prisipažino. Kas tie žmonės iš Velso?

Bekė pagaliau pažvelgė viršininkei į akis.

— Tai šeima, kuri išvyko iš Jungtinės Karalystės prieš ketverius metus, bet grįžo po dvejų metų gimus jaunėlei dukrai Sofijai. Jie turi dar du vaikus, dėl kurių nerimauja mokyklos. Eivai dabar septyniolika. Biliui — penkeri. Atrodo, jie pastaruosius porą metų gyveno Velse.

Filipa prisimerkė ir nežymiai linktelėjo.

— Supratau. Ar turėčiau suprasti ir tai, kad Tomas nežinojo, kur ta šeima gyvena, kol nepaskambinai mokyklos direktorei?

Bekė linktelėjo.

— Na, jis *neturėjo* tavęs įpainioti. Pakalbėsiu su juo. Ar žinome, ką jis planuoja?

— Jis ketina šiandien važiuoti į tą sodybą Velse. Nenori, kad įsikištų policija... negali apie juos daug pasakoti ir mažiausiai nori, jog šeimos nuotraukos atsidurtų žiniasklaidoje. Dėl akivaizdžių priežasčių.

Filipos lūpos virto plona linija.

— Atostogos buvo skirtos Tomui išspręsti *savas* problemas. Ne įtraukti mus ir kitas pajėgas į šį jovalą. Ko gero, vienintelė išeitis — pakalbėti su kolega iš Šiaurės Velso ir paaiškinti, kad vienas minėtos šeimos narys — nekonkretinant — yra slaptas žvalgybos šaltinis.

Tik Filipa vadina tai pilnu vardu, o ne SŽŠ, kaip visi kiti pareigūnai, bet ji, ko gero, teisi. Jie negali minėti, kad šeima saugoma policijos, nes tokiu atveju būtų buvusi informuota vietinė liudininkų apsaugos programos komanda.

— Ar galėčiau pasiūlyti sumenkinti situaciją, ponija? Paminėti ką nors, kas rūpi mums ir neaktualu Velsui? Tada jie galėtų atšaukti paiešką ir pranešti mokyklų direktoriams, jog imtasi veiksmų.

Filipa pakreipė galvą ir piktaisi žiūrėjo į Bekę.

— Ačiū, pati žinau, ką daryti.

Taip pasakiusi palinko virš dokumentų ant stalo.

Supratusi, kad yra laisva, Bekė patraukė prie durų. Viršinė net nepasiūlė jai prisėsti, vadinasi, yra nepatenkinta. Kai jau ruošėsi išeiti iš kabineto, Filipa prabilo kiek švelniau:

— Beke, neleisk Tomui tavimi naudotis. Žinau, nori jam padėti kaip ir aš, bet tau reikia saugoti ir savo darbą. Tai nėra rimtas nusižengimas, tačiau neleisk, kad toks taptų. Pasikalbėsiu su Tomu ir pasakysiu, jog tolesni pagalbos prašymai turi eiti per mane. Nėra priežasties daugiau su juo apie tai kalbėtis. Ar supratome viena kitą?

— Taip, ponია, — pritarė Bekė, puikiai žinodama, kad vos išėjusi puls skambinti Tomui.